

trædelse, for hvilken der søges udlevering, i Danmark kan medføre højere straf end fængsel i 1 år. Udlevering til strafforfølgning i et andet land kan endvidere kun ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som søges udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling, jf. § 3, stk. 2. Udlevering til fuldbyrdelse af en dom kan normalt kun ske, hvis dommen lyder på frihedsstraf i mindst 4 måneder, eller den dømte i henhold til dommen eller en beslutning, der er truffet med hjemmel i dommen, skal anbringes i anstalt, og opholdet her kan blive af 4 måneders varighed, jf. § 3, stk. 3.

Efter § 3, stk. 4, kan udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse finde sted for flere strafbare forhold, selv om betingelserne i stk. 1-3 kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene. Det indebærer, at der efter omstændighederne kan ske udlevering, som udover et eller flere forhold, der opfylder betingelserne i § 3, stk. 1-3, også omfatter forhold, der efter dansk ret ikke er strafbare eller kun kan medføre straf af bøde, hæfte eller fængsel i 1 år eller derunder.

Selv om betingelserne i § 3 i øvrigt er opfyldt, må udlevering dog ikke finde sted, hvis det på grund af særlige omstændigheder må antages, at sigtelsen eller dommen vedrørende den pågældende handling savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, jf. § 3, stk. 5. Dette forbehold om efter omstændighederne at kunne nægte udlevering skal ses i sammenhæng med, at Danmark ved ratifikationen af 1957-konventionen har afgivet erklæring om, at danske myndigheder, når særlige omstændigheder skønnes at gøre det påkrævet, kan anmode den stat, der fremsætter en udleveringsbegæring, om at tilvejebringe bevismateriale, der sandsynliggør, at den pågældende er skyldig, og afslå begæringen, hvis materialet findes utilstrækkeligt.

Efter *den nordiske udleveringslov* kræves som udgangspunkt ikke, at det pågældende forhold er strafbart efter dansk ret. Efter § 2 kan udlevering af en dansk statsborger dog efter omstændighederne kun ske, hvis handlingen eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år. Endvidere forudsætter udlevering for en politisk lovovertrædelse, at en tilsvarende handling er strafbar som politisk lovovertrædelse efter dansk ret, jf. § 4.

Efter § 3, stk. 1, i *den nordiske udleveringslov* kan udlevering til strafforfølgning kun finde sted, hvis handlingen efter det begærende lands lovgivning kan medføre højere straf end bøde. Bestemmelsen afskærer ikke udlevering i tilfælde, hvor strafforfølgningen forventes afsluttet med bødestraf. Det er

imidlertid forudsat, at en sådan udlevering kun finder sted i sager af større betydning. Ved udlevering til straffuldbyrdelse kræves det, at dommen lyder på frihedsstraf eller anbringelse i anstalt, eller at der med hjemmel i dommen er truffet bestemmelse om sådan anbringelse, jf. § 3, stk. 2.

Efter § 3, stk. 3, kan udlevering finde sted, selv om betingelserne i § 3, stk. 1-2, kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene. Udlevering kan derfor efter omstændighederne også omfatte forhold, der kun kan medføre bødestraf efter det begærende lands lovgivning, eller for hvilke der alene er idømt bøde eller betinget straf.

2.2. EU-udleveringskonventionen

I *artikel 2* er det bl.a. fastsat, at udlevering skal tillades for forbrydelser, som efter lovgivningen i den begærende medlemsstat kan medføre frihedsstraf i mindst 1 år og efter lovgivningen i den anmodede medlemsstat frihedsstraf i mindst 6 måneder.

Udlevering kan ikke kan afslås med den begrundelse, at lovgivningen i den anmodede medlemsstat ikke indeholder bestemmelser om samme type sikkerhedsforanstaltning som lovgivningen i den begærende medlemsstat. Med udtrykket »sikkerhedsforanstaltning« sigtes til enhver beslutning om frihedsberøvelse, som er truffet af en kriminaldomstol i forbindelse med eller i stedet for straffedom, jf. 1957-konventionens artikel 25.

2.3. Justitsministeriets overvejelser

Artikel 2 i EU-udleveringskonventionen indebærer, at udlevering fra Danmark skal tillades, hvis lovovertrædelsen i den medlemsstat, der har fremsat begæring om udlevering, kan medføre frihedsstraf i mindst 1 år og efter dansk ret kan medføre frihedsstraf i mindst 6 måneder. Det er derfor nødvendigt at ændre udleveringslovens § 3, der i dag stiller krav om, at lovovertrædelsen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år. Det foreslås på den baggrund, at udleveringslovens § 3 ændres, således at der kan ske udlevering til en medlemsstat, hvis en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der søges udlevering, efter dansk ret kan medføre frihedsstraf i mindst 6 måneder.

Som nævnt indebærer § 3, stk. 1, i *den nugældende udleveringslov* bl.a., at udlevering som udgangspunkt kun kan ske, hvis en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der søges udlevering, efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år. For sådanne lovovertrædelser har Danmark ved ratifikationen af 1957-konventionen påtaget sig en pligt til at tillade udlevering. Denne